

דבורת בם

פרשת 'משפטים' | גליון מס 365 | כ"ו שבט | 1.2.2019

לחיות ולחנך - ביחד! | איילת כלפה קופטיאב

לא נעשים בזדון. במקרים כאלה, הפתחו לאפשרות של דעות נוספות לפתרון בעיה, של הבעת ספק או התלבטות. מדי פעם עולה הטענה שיש ב"קשת" עיסוק מוגזם בנושא זהות יהודית, מקורות וכו'. זה נשמע כמו טענה של מישהו שרושם את ילדו לבית ספר לחינוך סביבתי וטוען שיש יותר מדי עיסוק בסביבה... זה הרעיון ב"קשת". לחיות ולחנך יחד סביב ערכים משותפים, סביב ההבנה שלזהות היהודית יש ביטויים שונים שכולם לגיטימיים, אז אם אתם ב"קשת", קחו זאת בחשבון. יש כאן עיסוק נרחב בזהות יהודית-ישראלית ובמרחב המשותף - אוכל כשר בכלים כשרים, שעות פעילות מותאמות לשבת והעמקה במקורות יהודיים אוניברסליים מנקודות מבט שלא בטוח שפגשתם בבית "דק בעתיד כזה - שבו אנחנו, המבוגרים מוותרים על הפחד, ומשמישים בעצמנו דוגמה חיה למערכת הבנויה על שותפות - רק בעתיד כזה נוכל לחנך את ילדינו לשותפות, להבטיח להם עתיד של תקווה ישראלית". מתוך נאום נשיא המדינה, ראובן (רובי) ריבלין, בהשקת מסע תקווה ישראלית בבית הנשיא, 2017.

לאחרונה התמודדנו עם סוגיה סביב נושא האוכל במרחב המשותף בקשת. ושוב עלתה השאלה איפה עובר הגבול בין הפרט לכלל? איפה נגמרת ההתחשבות ומתחילה הכפייה? ועל מה כל המהומה, בעצם? לשאלות האלה אין תשובה אחת בלבד, אבל ברור שמי שבחר לחנך את ילדיו ב"קשת" מודע לכך, שלרעיון "לחיות ולחנך יחד" יש משמעויות שמשפיעות על כולנו - מפגש כתפילה. זה אומר שהמרחב המשותף לוקח בחשבון את האחר. רוצים לחגוג בפרטיות ולאכול לא כשר? הכול בסדר. אבל הכלל הוא - אם אתם מזמינים את ילדי הכיתה זה הופך להיות מרחב משותף, שבו חשוב להבין את הכללים וסופר חשוב לשמור עליהם; אחרת קבוצה שלמה מאבדת אמון בחיבור הזה. הרעיון הוא לשמור על אווירה שמאפשרת לכולם להרגיש בנוח, לכבד ולא לגרום למישהו להרגיש יוצא דופן, בטח כשמדובר בילדים, שלעמוד בפיתוי קשה להם יותר. יחד עם זאת, טעויות קורות. חוסר תשומת לב, חריגה, וחוסר הבנה

מר אדר א' | נעמי רביע

לברית עברו תוך שבוע, ואז. באה שאלה נוספת מהפלג הדתי יותר שבחברינו: יהיה פדיון? החילונית שבי כירכמה מייד פניה ושאלה "מה פדיון? אין פה שבויים". זאת אומרת יש, אני, אבל די בחרתי בזה ואהיה שבוייה של העולל עד סוף ימיי. אחרי שהסבירו לי כמה מדובר מייד חיפשתי על מי להאציל סמכויות ומצאתי את האישה המושלמת למשימה: סיון רהב-מאיר. הסתבר לנו שיש לא מעט תנאים שצריכים להתקיים כדי שיהיה פדיון: זה צריך להיות היריון ראשון, לידה רגילה, ברית בזמן ועוד כמה פרטים טכניים שהופכים את המאורע ללא שכיח במיוחד. מכיוון שאסף נולד בט"ז באדר א', הפדיון נפל בדיוק בתום שושן פורים. טרזת עיניים הגעתי למושב גמזו, שם סיון ומשפחת מאיר אירגנו אירוע לעילא ולעילא, כולל כוהן בלבוש אותנטי קווקזי, אותו קיבל בהוקרה מקהילה נידחת יחד עם מטבעות זהב מרהיבים, שבאמצעותם פדינו את אסף משירותו התיאורטי בבית המקדש. זכינו ליהנות משני חודשי האדר בזכות בננו הבכור, במצווה שלא ידעתי עליה דבר ואשר לימדה אותי הרבה, ובהצצה לימים עברו. חודש טוב ומרבה בשמחה!

בשנים בהן מכפילים את חודש אדר, יש נטייה לבטל את אדר א' מבחינת החשיבות. בחיאת, כל חודש יש משהו: חג, צום, יום ציון לזכר מישהו או משהו חוץ מאדר א', שאחיו התאום שקטן ממנו בשלושים יום, גנב לו את התהילה - מעין סיפור יעקב ועשו של החודשים. אצלנו בבית אדר א' מקבל מקום של כבוד ממש. זה החודש בו הפכנו להורים, עם הולדת בננו הבכור. יחד עם האושר, הבלבול וחוסר האונים באו מיליון שאלות הלכתיות: אלו שקשורות

פרשת "משפטים"

מצדיק את קיום העבדות בחברה הישראלית הקדומה, ובכל זאת יש מה ללמוד מהמשפט. בנימה זו, ברצוני להוסיף עוד נקודת מבט. אדם נמכר (על ידי עצמו או על ידי בית דין) לעבדות רק כאשר הוא אינו עומד בחובות שלו. במילים אחרות, העבדות איפשרה לקחת הלוואות. לולא הייתה עבדות כדרך להבטיח החזר הלוואות, לאנשים רבים בחברה לא היו הזדמנויות רבות כשנזקקו למשאבים שלא עמדו לרשותם. ובכל זאת, עבדות? ויתור מוחלט על כל מה שאתה מייצר לתקופה של שש שנים, כולל ילדים? לא פתרון מושלם, בלשון המעטה, אבל אולי זו הנקודה. התורה אמורה להדריך אותנו כיצד לבנות חברה אידיאלית, אבל לעיתים האידיאל רחוק למדי מהמציאות. עלינו תמיד לפעול בצורה המוסרית ביותר בתוך המציאות בה אנו חיים, ובו זמנית לפעול כדי להפוך אותה למציאות ראויה יותר.

פתיחת פרשת "משפטים" גורמת לי אי נוחות. גדולה: "כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עִבְרִי" (שמות כא, ב). אוסף המשפטים של פרשת "משפטים" מהווה את החוקים האזרחיים הראשונים אשר מקבלים בני ישראל לאחר יציאתם מעבדות לחירות, והמשפט הראשון (!!) מקבל כמובן מאליו כי בחברה החדשה, יהיו עבדים ויהיו בני חורין. איזה מן שחרור מעבדות זה? מפרשים רבים מציינים כי על היהודים לשחרר את עבדיהם העבריים מפני שא-לוהים הוציא את עם ישראל מעבדות, ולכן יהודי לעולם לא יכול להיות עבד של יהודי אחר אלא מרצונו בלבד. אבל הסבר זה אינו מניח את הדעת. שד"ל, פרשן מקרא איטלקי מהמאה ה-19, חש, כנראה, את אותה אי נוחות שאני חש, והסביר כי המשפט מזכיר לנו ש"דרכיה (של התורה) דרכי נעם", ולכן התורה מדגישה כי על בני ישראל להתייחס אל העבדים כאל בני אדם ולא כאל בהמות, מה שהיה מקובל בתקופת התנ"ך. פירוש זה של שד"ל אינו בדיוק אפולוגטיקה, היות והוא לא

"עיניים יש כדי להסתכל" * | יואב פרנקל

אליהם לב ולא נפנה אליהם זרקור מסנוור, דווקא הם עלולים לעשות שינוי גדול ומהותי ואפילו נורא בחיים שלנו. בשנים האחרונות אנחנו עדים לביקורות קשות על מערכת המשפט שלנו בישראל. זה מתחיל בפוליטיקאי קטן שרוצה לתפוס כותרות, או בפרשן משפטי של עיתון מגויס, דברים שנשמעים תלושים בהתחלה ומגוחכים אבל אם לא נתעורר בזמן הגישה הזאת עלולה לשטוף ולסחוף אליה בולי עץ כבדים כמו שרים וראשי ממשלה, כאלו שיכולים ליצור שינוי מהותי בחינו.

כי בדרך כלל, לא נראה דחפור D9 כבד שעולה על בית המשפט ומרסק אותו - וזה בכלל נראה לנו בלתי נתפס, ואם זה יקרה נזדעק ונאיבק כי השינוי עצום משנוכל להתעלם ממנו. אבל אם נתעלם דווקא מהשינויים הקלים, המתעתעים, מה שיקרה הוא שלאט לאט שופטים "יבנו" שכדאי להם לא להתעסק עם הכוחות החזקים מהם, או שהסמכויות השיפוטיות שלהם יצומצמו בהדרגה לא מורגשת, ושכדי להתקדם כל שופט יצטרך חברים חזקים, ובכלל כדאי להם להיות נחמדים לבעל שררה זה או לחברה זו. והציבור? אנחנו? לאט נבין שאין לצפות למשפט הוגן בבית המשפט, אלא כדאי לחפש את "הצדק" בכוחות או בבורריות אפורות לא חוקיות. נשמע כמו מדע בדיוני? לא יקרה בישראל? אנחנו מרגישים שלא, אבל החושים שלנו מטעים אותנו בגלל חוסר רגישותנו לשינויים קטנים. עלינו לזכור - השינויים הקטנים הם המסוכנים! ו-"אם לא נאט, לא נביט, לא נשים לב לפרטים לא נגיע לארץ חדשה" *.

"הכול משתנה", אמר דמוקריטוס הפילוסוף היווני, אבל פתגם צרפתי חכם קובע ש"ככל שמשתנה, נשאר אותו הדבר". אנחנו רואים כל הזמן שינויים שמתרחשים לנגד עינינו במציאות הקרובה שלנו, ומצד שני יש לנו תחושה עמוקה של חוסר שינוי, המשכיות, שגרת יום יום. תחושת "אותו הדבר" שלנו נובעת, ככל הנראה, מהשינוי האיטי שאנחנו חווים לגבי עצמנו - אנחנו מתבגרים יום אחר יום והגוף שלנו משתנה, אבל הרי לא נשים לב מיום למשנהו שהפס הבלתי נראה במצח כשאנחנו ילדים הופך לאט לאט לאט... לאט... לאט... לקמט ברור ומחורץ כשאנחנו בני ארבעים (ושש, אם לדבר בכנות).

ההתמדה היא חווית החיים שלנו וחוסר רגישותנו לשינויים הקלים נכונה בתחומים רבים בחיים, כי בחיים השינויים הגדולים קיימים אבל הם מועטים. כאשר שינוי גדול מתרחש כל המערכות הגופניות והרגשיות שלנו מחודדות ורגישות להפליא, אבל בדרך כלל אנחנו "רדומים" ביחס לשינויים המיניאטוריים התכופים. כמונו, גם החוקים שיצרנו נראים נצחיים ונטולי שינוי. המילה "חוק" נולדה מהעובדה שהחוקים הראשונים בהיסטוריה נחקקו על אבן מרשימה, אבן שהסתתים שחקקו עליה האמינו שתישאר הרבה אחרי שהם יהפכו לזיכרון מטושטש אצל אהוביהם. אבל גם אבן נסדקת משינוי מזג האוויר ומתבלה מהרוח וגם היא משתנה ומתכלה. צריך להתעורר! כי ישנם שינויים קלים שאם לא נשים

להבין שכל עוד לא למדתם ללכת קדימה ואחורה בממד הרביעי, די חבל לכם על הזמן.

אבל בכל זאת יש אצלכם לא מעט כאלה שנהנים מיום ההולדת, ולדעתי זה סבבה לגמרי. קחו למשל את הקטע הזה של המתנות, אני ממש בעד. למשל, כשהיה בית מקדש, הכי אהבתי את קורבנות הנדבה. אין, אין, אני אומר לכם, לכבש שנשחט מרצון טוב יש ריח ניחוח אחר. אוף, איך אני מתגעגע לזה, חבל שנתתי לרומאים לכסח אתכם. עכשיו אני צריך להוריד בית מקדש עם אש מהשמיים, איזה ווג'ראס.

ואם כבר דיברנו על בית המקדש ועל מתנות, אני חייב להבהיר עוד משהו: תמיד אומרים לי שמתנות זה לא טוב וששלמה המלך אמר "שונא מתנות יחיה". אז בואו נעמיד דברים על דיוקם:

הבנאדם היה מלך, היו לו מלאנתלפים סוסים וגם אלף נשים, בטוח שהוא לא התלהב ממתנות. תארו לכם שאלף נשים נותנות לך מתנה ביומולדת - כל השנה אתה עסוק רק באיך להחזיר.

שלא לדבר על זה שאם משהו לא מוצא חן בעיניך ואתה לוקח זיכוי בחנות עצי שיטים או ארזים, על בטוח הוא דוהה למוות בארנק.

אבל אתם, לכו על זה, תתפרעו, הרי יש לכם יום הולדת - תנצלו אותו! אולי אני אשמע לכם קלישאתי (רק תגידו את זה בקול ותחטפו ברוק, תראו מה זה קלישאה), אבל אני מציע לכם אפילו לפנק את עצמכם באיזו מתנה או שתיים: עוד שעה בשבוע עם הילדים, עוד קפה עם האישה או תירשמו לחוג טניס מציד, אם זה החלום שלכם. העיקר תנצלו את הזמן גם ליהנות. זה לא שנתתי לכם עד 120 באמת, מיינד יו.

שלכם, אלוהים.
הביא לדפוס: יואב פרידמן

הופ הופ טרללה גדלתי בשנה, אבל אתכם זה כנראה בכלל לא מעניין. הרי אני יושב לי פה במרומי היקום מאז שיצרתי אותו ואף אחד, אף פעם, מעולם, לא חגג לי יומולדת. מה, זה שאני קדמון אומר שאני לא בקטע של ימי הולדת? אם אני קיים מאז ומתמיד זה אומר שלא באה לי בטוב מסיבה פעם בשנה? כאילו, אם אני אלוהים לא מגיע לי שירימו אותי על כיסא הכבוד כ-13 מיליארד פעמים (לפי ההערכות)? מה אני אגיד לכם, אין אין אין חגיגה.

תכלס, מיליארדי שנים זה לא מאוד עניין אותי. עוד שנה פחות שנה, מי סופר? באמת לא חשבתי לעשות מזה הו-הא, אבל לפני איזה 3,500 שנה ראיתי איך במצרים עושים משתה ענק. "יום הולדת את פרעה" הם קראו לזה, ואללה יסתור מה שהלך שם... כולל שור האופים. ומאז אני מחכה שמיכאל, גבריאל, אוריאל, רפאל, ברכיאל או משהואל אחר יתפוס יוזמה ויארגן לי איזו הפתעה. ואיזו הפתעה, אני עדיין מחכה.

אבל מילא אני, לי יש אינסוף זמן, אלה אתם שאני לא ממש מבין. הרי יש לכם 120 שנה (נגיד) וזה לא כל כך הרבה זמן, אז למה לא לנצל את יום ההולדת לחגיגה? למה חלק מכם נכנסים מזה לדיכאון קיומי? מה, כי אתם מזדקנים? טוב, האמת שאם אתן נשים להזדקן זה די סיפור, אבל על גברים זה באמת נראה סבבה. לפחות כל עוד הקטע של ההיפסטרס תופס.

כשאני חושב על זה, בעצם אולי כן אפשר להבין את הפחד שלכם מהזמן שחולף. מה אני אגיד לכם, אני בראתי עולם עם ארבעה ממדים, אבל אתם עדיין תקועים בשלושה (ועוד מתלהבים מזה, מי ישמע, קולנוע בתלת-ממד. צאו מהסרט! כל החיים שלכם בתלת-ממד). אז אפשר

ברכות

רוצים לשלוח ברכה? לברך חבר/ה ליומולדת? סתם למסור ד"ש?

שלחו אלינו: דנה - danador@hotmail.com יפעה - ifaash@gmail.com

האדם והטבע - גם אחרי ט"ו בשבט

לדבר על כך שמדובר בתענוג אמיתי. למי שהגיחה והטיולים לא מספיקים, פעילות המש"צים של בית הספר מאפשרת לתלמידים הנמשכים אל החוץ, לקחת חלק במעין תנועת נוער של חובבי טבע, להשתלם בהדרכה ואפילו לתרגל את זה על... תלמידי היסודי של "קשת", כפי שראינו בטיול ט"ו בשבט המוצלח מאוד שהתקיים גם הוא החודש. מדובר בשיתוף פעולה נפלא בין היסודי והתיכון, שיוצר המשכיות בין שני בתי הספר, מחבר בין התלמידים, וכמובן מכניס תכנים קשתיים לטיול.

ומה בבית הספר היסודי? בבית הספר היסודי היציאה אל מחוץ לכותלי בית הספר עדיין נמצאת בחיתוליה, אך גם כאן מתחילים להיראות ניצנים בארץ

באמצעות שיעורי חקלאות שמקבלים חלק מהתלמידים (דרך שעות תל"נ), שמהווים הזדמנות לרבים מילדי הכיתות הנמוכות (כמו הבנים שלי), לנשום אוויר צח וללמוד מלאכה מעשית. לאור כל זאת, לדעתי, כדאי לשקול את הרחבת הפעילות החווייתית בחוץ בבית הספר היסודי, תוך הובלת מהלך רב-שנתי משותף ליסודי ולחטיבה ומיתוג בית הספר סביב תוספת תכנים אלו. אין לי ספק שהדבר יתרום לאיכות החיים של התלמידים (והמורים), ירענן את בית הספר וירבה חדווה בעולם, כמאמר הפסוק "אֲזַיְרְנֶנּוּ כָּל עֵצֵי יַעַר" (תהילים צו, יב).

"כי האדם באשר הוא אדם, צריך להיות תמיד בתוך הטבע; כי הטבע הוא לאדם המרגיש והמכיר ממש מה שהמים הם לדג..."

במילים אלו ניסה א"ד גורדון, חקלאי, חלוץ והוגה דעות, לתאר את חשיבות הטבע לאדם, הן בתחום הקוגניטיבי (ההכרה) והן בתחום הרגש והרוח (ההרגשה). מחקרים של השנים האחרונות, שנעשו דווקא בעקבות הריחוק מהטבע של האדם המודרני, הראו

כי גורדון צדק בשני הדברים. על פי מחקרים אלו, שהות במרחב טבעי (מקום עם אדמה וצמחים, רצוי עצים) משפרת את הבריאות, מפחיתה כעסים ומתחים ותורמת באופן אקטיבי ליכולות הקוגניטיביות (הלמידה, הריכוז והזיכרון). במסגרות חינוכיות נוספים לרשימה זו יתרונות מוכחים בתחום החברתי, בפיתוח

האישיות ובאפשרות לזמן לתלמיד חוויות משמעותיות שישפיעו על מהלך חייו (עד כדי כך!).

גם אצלנו, בחטיבת הביניים והתיכון, זוכים התלמידים במנה של "ירוק" (או פעמים רבות צהוב) בעיניים, במסגרת ה"גיחות" בהם מפורסם בית הספר. למי שלא מכיר, הגיחות הן טיולים בהם מתחלקים התלמידים לחוליות ומנווטים בעצמם במסלול, תוך שהם דואגים לביטחון ולכל צורכיהם (באופן מוגן, כמובן). הגיחות מהוות מקפצה לגיבוש הכיתתי והבית-ספרי ותורמות לפיתוח האוטונומיה של התלמידים ולערבות ההדדית, שלא

מועצת חכמי הנוער | עינט קרמר

ילדי "קשת" קוראים ומגיבים

לומדים באמת אלא רק דוחסים להם חומר והופכים אותם לקובייה. לימוד בטבע יכול להיות פתרון.

שאלה: כולם ב"קשת" מכירים את הגיחה של כיתה ח'. מה קורה שם?

ליאור, נטע, יוגב (ח'1): גיחה זה טיול בלי טלפונים, שבו נותנים לך ציוד ספציפי שבעזרתו בלבד את אמורה לשרוד יומיים. את יוצאת מהשגרה ומהמקום הבטוח ומגלה את עצמך. וגם "קשת" זה בית ספר נורא משפחתי, אז את עם כל השכבות וזה נורא מגבש.

נועה (ח'1): זה ממש ממש מגבש בתור כיתה, אתה מכיר את הבן אדם יותר לעומק בצורה קיצונית ממש.

עדי (ח'1): לפעמים אתה גם לומד על עצמך, מה היכולות שלך. למשל, אתה יכול ללמוד על עצמך

שאתה מסוגל ללכת הרבה ובכוש, וגם ללמוד על עצמך שאתה מסוגל להתחשב באחרים ולחכות להם.

איתמר (ח'1): בטבע אתה גם לומד להכיר את החברים שלך באופן אחר. אנחנו מתמודדים עם משהו שונה מהרגיל, ולכן אתה מכיר אופנים שונים שלהם.

טיול ט"ו בשבט היה הזדמנות נהדרת לבדוק מה אומרים בני כל השכבות על הרעיון לבלות יותר בחוץ בזמן הלימוד.

שאלה: המאמר מציע שתלמידים, בעיקר בכיתות היסודי, ילמדו יותר בטבע. מה דעתך?

ניתאי (צ'3): אני מעדיף ללמוד בטבע בגלל שאווירי ויותר כיף שם. זה לא יהיה כל כך פשוט, אבל יותר עדיף מהלוח. הייתי מעדיף עבודת אדמה כדי להצמיח את הטבע, זה ברור.

אלין ולינוי (צ'3): מסכימות, כי בחוץ מרגישים את כל הטבע ואת כל הרוח ואת כל הציפורים, וככה זה עוזר להתרכז.

נוה, רום ויאיר (ג'1): היינו מעדיפים ללמוד בטבע, כי הטבע יותר רחב מהכיתה, והוא גם נותן השראה. מבחינת זמן, נראה לנו שללמוד בחוץ פעם בשבוע זה מספיק.

עילי (ח'1): אני מסכים. הטבע מפתח את המערכת החיסונית, נחמד וגורם לאנשים לא להשמיץ.

יודפת (ח'1): אני חושבת שיש מהגן לעבור לכיתה סגורה שבה לא עושים שום דבר אלא רק לומדים זה ממש מבאס, ואז ילדים לא

עליה לתורה בקבוצת מפגש | צוות בית הספר

לא עצר ושאל לפנינו מדוע אסור לנשים לעלות לתורה? אני, עלמה קיש, נולדתי במקום הנכון בזמן הנכון! ולי יש אפשרות לעלות לתורה! מה שנשים אחרות לפניי ובזמני לא יכלו ואינן יכולות לעשות! ואני, בת המזל, לא אנצל הזדמנות חד פעמית וייחודית שכזאת? אם אעלה לתורה, אוכל להגשים חלומות של דורות שלמים של נשים, שלא שמעו את קולן!

עלמה קיש

מורכבויותיה. הבחירה של עלמה לעלות לתורה ולקרוא בה מתוך עולמה היהודי-חילוני, ולשתף את תלמידי כיתתה בתהליך שעברה, היא ביטוי ומיצוי של תהליך זה. מזל טוב עלמה. המשיכי להתעקש על דרך העצמאית והכה מיוחדת.

רון כהן, מנהל בית הספר

למה בחרתי לעלות לתורה? יש לי שני אחים גדולים: גלעד ותמיר. הם עלו לתורה לפני כמה שנים. כולם היו בבית הכנסת והתרכזו רק בהם! זה היה כל כך יפה לראות איך הם עומדים ומקריאים וכולם זורקים עליהם סוכריות. אחרי שראיתי אותם עולים לתורה, מייד רציתי גם! אבל תמיד אמרו שעלייה לתורה זה רק של בנים, ואני אף פעם לא הבנתי למה... כשגדלתי קצת הבנתי שיש דבר כזה קריאת נשים, פה, במזכרת בתיה! ומפה זה כבר היה ברור. זה שאני עולה לתורה נראה לי מובן מאליו... אבל תמיד כשאני מספרת לאנשים שאני עולה לתורה הם נראים מופתעים, הרי לפני כמה שנים לא היה נהוג שנשים עולות תורה. לא חשבו בכלל על האפשרות שנשים יעלו לתורה, ובשבילם זה דבר ממש פורץ דרך, חדשני! ואני עדיין לא מבינה: למה זה כל כך משונה? למה לא הייתה קריאת נשים קודם לכן? למה אף אחד

עליה לתורה של בת מצווה, הבאה מקבוצת המפגש, איננה דבר מובן מאליו בבית ספר וקהילה המקדשים את הדיכטומיה הזהותית. עם זאת, יחד עם טיפוח הזהות הייחודית של כל תלמידה ותלמיד חשוב לנו - הצוות החינוכי - להעניק לתלמידינו את היכולת לברר, ליצור ולברוא בעצמם באופן עצמאי ואותנטי את זהותם היהודית על כל

אנחנו שוות ושווים | אחינעם ברכפלד ואליה בנר

חשבו שזה הוגן וחלק חשבו שזה לא הוגן. חשוב שתדעו שבנות ובנים שווים באותה מידה ושני המינים חברים טובים. אנחנו חושבות שאם יש שני גיבורים, בספר למשל, אז שיהיו בן ובת. ולא רק בנים או רק בנות, וככה כולם ידעו לקרוא את הספר. וגם בתוכניות טלוויזיה שלא יהיו רק גיבורים בנים שהבנות יושבות בצד ומחכות שיצילו אותן אלא גם בנות גיבורות שמצילות את המצב, כמו למשל הלנה (וזה די קשה למצוא עוד דוגמאות...). עוד משהו חשוב: הבנים שמשחקים כדורגל משתלטים לנו על כל המרחב בבית הספר וזה די לא נעים. גם אנחנו רוצות לשחק! וכמו שאמרנו - כולם שווים! למדנו את כל זה בזכות המורה המהממת עינת!

אחינעם ברכפלד ואליה בנר, כיתה ב' בית ספר "קשת"

בשיעור חינוך חברתי דיברנו על בנים ובנות, על כך שבנים ובנות הם שווים. המורה הראתה לנו מצגת וסיפרה לנו שפעם לבנות לא הייתה זכות לעבוד ולא הייתה זכות ללמוד באוניברסיטה, והן רק היו בבית עם הילדים. היום זה כבר לא ככה. למרות שעדיין יש מה לשנות. ביום שישי אחרי זה היא הקריאה לנו ספר שקוראים לו אמלין פרנקהרסט, על ילדה שקראו לה אמלין. אימא שלה רצתה שגם לבנות יהיו זכויות, וביקשה ממנה כל הזמן ללכת איתה לפגישות שנשים קיימו למען הזכויות שלהן. וכשאמלין גדלה היא התאהבה בבן שגם הוא רצה שלבנות יהיו זכויות שוות לאלה של הבנים, והם התחתנו ונולדו להן ארבע בנות, וגם הן ביקשו מאמלין לבוא לשיעורים שעוסקים בזכויות נשים. והיו הרבה בנות בכיתה שחשבו שזה לא הוגן שרק לבנים פעם היו זכויות, וגם אנחנו חשבנו כך. ואצל הבנים, חלק מהבנים

חגים וחגיגות בגני קשת

תפזורת

כ	ע	ה	ט	י	ח	י	ח	ל	ח	ר	א	ט	ו	פ
ס	ב	ה	נ	מ	צ	ת	ש	ד	מ	ה	נ	א	ת	ג
פ	ו	ש	נ	א	ר	ק	ש	ד	ג	כ	ח	י	ח	ז
ח	י	ט	כ	ט	ד	ש	ז	ס	ב	ה	נ	מ	צ	ת
ר	ק	י	ר	א	ו	ט	ש	ו	ע	ו	ר	ה	פ	ש
נ	צ	ע	מ	ק	ש	ב	ד	ג	כ	ע	ת	ח	ז	ל
פ	א	ו	ת	י	ק	ז	ש	ס	ב	ה	נ	מ	י	ח
ג	כ	ת	ת	ח	ש	י	ח	ב	ל	פ	ו	ו	ת	ט
ח	ת	ת	ר	מ	נ	ב	ה	ב	ט	ס	ד	ש	ד	ג
פ	ח	י	ע	כ	ג	ש	י	ק	ר	א	ט	א	ו	ל
ט	א	ר	ג	ב	ה	ה	נ	ת	נ	צ	מ	ח	ל	פ
ש	ר	ר	י	מ	ו	נ	ס	ב	ו	ה	ב	נ	מ	צ
ג	ח	ע	כ	י	ח	ל	פ	ר	ר	ו	ר	ט	ק	ק
מ	י	נ	י	מ	ה	ת	ב	ש	ו	י	נ	נ	מ	מ
ה	א	ק	ר	ב	ש	צ	מ	מ	נ	ה	פ	ש	ח	ח

חפשו: ט"ו בשבט, פירות יבשים, נטיעות, שבעת המינים, חטיה, שעורה, גפן, תאנה, רימון, זית, תמר.

צוחקים איתכם

שני עצלים יושבים בשמש שעתיים. עצלן אחד ממצמק. עצלן שני אומר לו: "אם כבר זזת, אולי תעשה קפה?"

איך מבלגנים אוזניות בצורה שאף אחד לא יוכל להשתמש בהן?

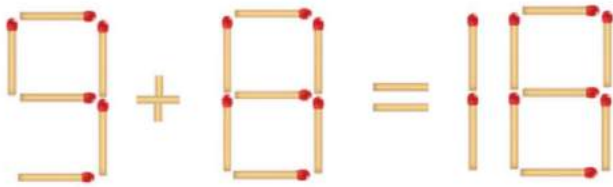
שלב אל"ף: קחו אוזניות.

שלב בי"ת: תכניסו לכיס.

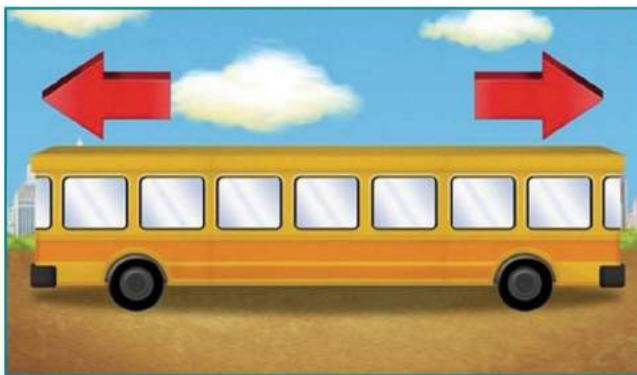
שלב גימ"ל: תוציאו מהכיס.

חידות

הזיזו גפרור אחד כדי שהתרגיל יהיה נכון:

האוטובוס הזה נוסע קדימה, אבל לאיזה כיוון?

כחל/מכר

הזמט לזכר מאתגזט מלגלשו לזאג זאג סילגלו "לזאגטו חמטו מוזאמזאט"

מיינקראפט | אסף ליאון

המדריך ל... איך להשיג דיימונדס במיינקראפט ב- 4 שלבים!

ככה:

- בזמן שאתם יורדים, אם אתם משחקים עם קואורדינטות אז רדו לגובה 12 שמופיע בכפתור F3 (אם אתם משחקים במחשב) ואז תתחילו לחפור בגובה 12 ישר בשורות במאונך או מאוזן (לא משנה). אם אתם משחקים בלי, אז רדו עד לחומר הבלתי שביד (Bedrock).
- כשהגעתם ל-Bedrock, תעלו למעלה 12 בלוקים (אל תשכחו לספור נכון!) ואז תחפרו עם המקוש ברזל במאונך או מאוזן עד שתמצאו את היהלומים.
- בהצלחה!

לכל אוהבי המיינקראפט. הנה לכם כמה עצות שנצברו בעקבות מעל שנתיים של משחקי מיינקראפט. כידוע לכם, במיינקראפט יש כל מיני דברים שקשה להשיג. אז הנה לכם הדרכה על איך להשיג דיימונדס (יהלומים). דיימונדס יכולים לקדם אתכם בעולם ההישרדות שלכם בכל מיני דברים. לדוגמא: רק בעזרת מקוש יהלום תוכלו לחצוב בזלת שמשמשת להכנת שולחן כישופים, שער לגיהנום ועוד. גם תוכלו לחצוב במהירות מטורפת!

אופס... כמעט שכחתי, תאירו עם הלפידים את האזורים החשוכים ואכלו את האוכל בשעת הצורך.

1. אתם תצטרכו כמה מצרכים בשביל להתחיל במסעות המסתוריים ובמערות התת-קרקעיות.

אתם תצטרכו: מכוש ברזל, הרבה לפידים והרבה הרבה אוכל + כמה בלוקים של עץ.

2. עכשיו תתחילו במסע המסתורי. קודם כל תחפרו בירידה

במטבח עם אפי | אפי בלה

למטבח חוקים משלו | עוגת ספוג תפוזים

כללים חשובים נוספים:

- לא מכניסים את המאפה לתנור בטרם הגיע האחרון לטמפרטורה הנכונה.
- שמנת מתוקה מקציפים כשהיא ממש קרה. ביצים, לעומת זאת, מקציפים כשהן בטמפרטורת החדר.
- בצק שמרים יש ללוש מספיק זמן, כדי לפתח את הגלוטן ואז מתקבל בצק אלסטי. בצק פריך, לעומתו, צריך לעבד כמה שפחות כדי לקבל פריכות.
- בעוגה בחושה, ככל שנערבב יותר כך נקבל עוגה יבשה ודחוסה יותר.

וזה רק על קצה המזלג (או המטרף, שרובם מכנים "מטרפה")

מתכון לעוגת ספוג תפוזים

תבנית עגולה בקוטר 24 ס"מ עם חור באמצע, או 2 תבניות של אינגליש קייק.

(עם כמה כללים שצריך לשים לב אליהם!)

חומרים:

- 350 גר' (2.5 כוסות) קמח.
- 1 שקית (10 גר') אבקת אפייה.
- 300 גר' (1.5 כוסות) סוכר.
- 240 מ"ל (1 כוס) מיץ תפוזים טרי.
- 150 מ"ל (3/4 כוס) שמן.
- 1 גרידה מו תפוז (יש לגרר רק את החלק הכתום ולא את הלבן, כדי לא להכניס מרירות לא נעימה לעוגה!).
- 6 ביצים M (חייבות להיות בטמפרטורת החדר!) מופרדות לחלמונים וחלבונים.

אופן ההכנה:

מחממים תנור ל-170 מעלות. משמנים ומפזרים מעט סוכר בתחתית ועל דפנות התבנית.

1. מערבבים את הקמח ואבקת האפייה.
2. שמים בקערה גדולה את החלמונים, 1 ורבע כוסות סוכר (רבע כוס שומרים בצד), שמן, קליפת תפוז מגוררת ומיץ תפוזים. טורפים היטב ומוסיפים את הקמח. מערבבים רק עד קבלת תערובת חלקה. לא מערבבים יותר מדי!
3. בקערה יבשה ונקייה לגמרי מקציפים את החלבונים. ברגע שמתחיל להיווצר קצף מוסיפים בהדרגה את רבע כוס הסוכר, מקציפים עד קבלת קצף יציב, אך לא יבש מדי.
4. מקפלים את החלבונים אל תוך התערובת השנייה, עד שנוצרת תערובת אחידה.
5. מעבירים את התערובת לתבנית ואופים 40-50 דקות, עד שקיסם שננעץ במרכז יוצא יבש וללא פירורים. מקררים ומחלצים מהתבנית. מצננים ומפזרים על העוגה אבקת סוכר.

אני בטוחה שזה קרה גם לכם: אכלתם עוגה מצוינת אצל חברים, ביקשתם וקיבלתם את המתכון, עשיתם בדיוק מה שכתוב, אבל במקום לקבל עוגה טעימה, קיבלתם עוגה נמוכה, דחוסה, יבשה וממש לא דומה למה שרציתם. זה לא אומר שהמתכון לא נכון, אלא שבאפיה יש לשים לב לדיוק ולכמה כללי ברזל,

שכשעוברים עליהם התוצאה עלולה להיות פחות מוצלחת. ישנם המון כללים וחוקים לאפיה נכונה, ולא סתם לומדים את מקצוע הקונדיטוריה באופן מקצועי. יש מלא חוקים עם שמות מפוצצים כמו "אוטוליזה", "השוואת טמפרטורה", "השוואת מסות", אבל במטבח הביתי שלנו אין צורך לדעת ולתרגל את כל המונחים הללו, אלא לשים לב רק לכמה דקויות וכללים פשוטים. לדוגמה: הכלל הבסיסי ביותר הוא שקילה נכונה של החומרים. כדאי להשתמש בכוסות וכפות מדידה אוניברסליות שמודדות בצורה מדויקת את החומרים. אם נשתמש כל פעם בכוס או כף אחרת נקבל משקל שונה. הדרך הקלה והמדויקת ביותר היא להשתמש במשקל למטבח. ניתן לרכשו במחיר ממש נמוך, ולא תתחרטו אם יהיה לכם אחד כזה בבית.

תודה לעוסקים במלאכה:

תודה לכותבים: לאיילת כלפה, לרב ארי חסיד, יואב פרידמן, יואב פרנקל, אחינעם ברכפלד, אליה בנר,

עינט קרמר, ענר פרידמן, אסף ליאון, נעמי רביע ולאפי בלה

תודה למשפחה המבוקשת שלנו, משפחת קראוס

תודה למעצבת הגרפית - שלומציון פישר **ולעורך הלשוני -** מיקי גורן

וכמובן לעורכות המקסימות - דנה ברכפלד ויפעה בנר

הוא יכול ללכת לישון ב-23:00, לעלות על כל המתקנים בלונה פארק, ואוטוטו הוא מוציא רישיון נהיגה... הוא מצחיק, שובב וטוב לב. אוהב מאוד לשחק כדורגל ואת הצבע סגול.

איך הגעתם ל"קשת"/מזכרת בתי?

למזכרת בתי התגלגלנו במקרה אחרי הרבה חיפושים אחר מקום שנעים לגדל בו משפחה. כשהילדים הגדולים היו בגן שמענו על "קשת", שהייתה אז גם היא בחיתולים - השנה השנייה של גני "קשת" הייתה עדיין בגדר פרויקט ניסיוני. למזלנו, הוחלט על פתיחת שני גנים בשנה השנייה וזה מאוד התאים לנו ולתאומים. בשנים הראשונות היינו מאוד פעילים בקהילה. כמעט לא היה אירוע שלא היינו מעורבים בו. עם הזמן קצת התעייפנו.

אנחנו מאוד חילונים. החיבור שלנו ל"קשת" בא ממקום ציוני, גם כדי לשמור על קשר עם היהדות כשורש התרבותי שלנו (למרות שהשפעתה על

אורח חיינו קטנה מאוד), וגם כי חשוב בעינינו שחלקים בעם ילמדו לחיות יחד ולא לחפש רק את ההפרדה. גם אם חיים משותפים דורשים קצת ויתורים, הם עדיפים בעינינו על ניתוק והפרדה.

איך נראה הבית שלכם?

קודם כול מבולגן. גם כי כולנו בלגניסטים, וגם כי עיקר הפעילות בבית היא במרחב הציבורי. יש לנו טלוויזיה אחת וגם היא פועלת הרבה יותר מדי, לטעמנו. הבית כולו מלא בספרים. כולנו אוהבים מאוד לקרוא. כולם חוץ מחגית, אוהבים מאוד מדע בדיוני ופנטזיה. אפילו אלון, שעוד לא יודע לקרוא, כבר מגלה משיכה

ברורה מאוד לספרי מיתולוגיה והרפתקאות.

מה המשפט שאתם אומרים הכי הרבה פעמים ביום?

"איפה ה...?" "אתה מאחר ל..."

בילוי משפחתי מועדף

לא קל למצוא בילוי שמתאים גם להורים, גם לבני נוער וגם לילד בגן. אבל יש לנו הרבה רגעי קסם: פיקניק לילי, משחקי ניחושים בארוחות משפחתיות; בנסיעות משפחתיות אנחנו עושים סבבי מוזיקה: כל אחד בוחר לפי תור את השיר שכולנו נשמע. אנחנו מגלים סגנונות חדשים ולומדים להאזין גם למוזיקה שהיא לא הטעם שלנו; בשישי בערב, בעיקר בחורף, אנחנו אוהבים לבחור סרט ולצפות יחד.

אנחנו אוהבים פארקי שעשועים ויכולים לבלות שעות רבות במתקנים (מה שיותר מפחיד יותר טוב). אנחנו מאוד אוהבים חדרי בריחה כמשפחה. פעמיים בשנה, בסוכות ובפסח, אנחנו הולכים לכנסים של מדע בדיוני ופנטזיה - כל אחד בזמנים שלו ועם החברים שלו, אבל כולנו שם.

מוטו משפחתי

"אפשר ורצוי לדבר על הכול."

מויש (45), **חגית** (44), **תמיר** (15.5) - כיתה י' תיכון "קשת", **אביב** (15.5) - כיתה י' תיכון "עתידי למדעים", **כרמל** (12.5) - כיתה ו' בית ספר "קשת", **אלון** (5.5) - גן "רימון" "קשת", **פונצ'ו** - הכלב המשפחתי (10 - חינוך ביתי).

קצת עלינו

"לזוג טוב יש סוד", אומרת לאה בספר משהו לרוץ איתו. גם למשפחות טובות יש סוד. הכוונה היא לא לסוד שלא מגלים לאף אחד, אלא לסוד החומר שממנו עשויה אהבה.

אנחנו נשואים 18 שנים (התחתנו בשנת 2000, אז קל לזכור). חגית נולדה וגדלה בבאר שבע ומויש בירושלים. נפגשנו באוניברסיטת בן גוריון בלימודי מתמטיקה ומדעי המחשב. אין ספק שמעבודות מחשבים במרתפי האוניברסיטה הן בין המקומות היותר רומנטיים להיכרות.

בשנים הראשונות גרנו ברמת גן ובמקביל חיפשנו דירה שתהיה שלנו. כשגילינו את מזכרת בתי, שנינו התאהבנו במקום. במשך שנתיים עקבנו אחרי בניית הבית שלנו ובמקביל עקבנו אחרי ההידיון הראשון, ואז לידת התאומים.

שנינו עובדים בפיתוח תוכנה, מויש ביהוד וחגית ברחובות, ובסך הכול אוהבים את המקצוע. כמו כל הילדים גם הילדים שלנו רבים לפעמים ומעצבנים לפעמים, אבל הם בעיקר חברים טובים ודואגים מאוד אחד לשני. אנחנו גאים בכל אחד ואחת מהם מאוד.

ילדים

תמיר - מגיל מאוד צעיר בלטה אצלו התשוקה לידע והרצון ללמוד כל הזמן. לא תמיד הלימודים הפורמליים הם אלה המעניינים אותו, אבל הוא מעשיר את עולמו במסגרות אחרות, בקריאת ספרים רבים ובלמוד עצמי. תמיר גם אוהב אומנות: ציור, אנימציה, אוריגמי, פיסול. אוסף רנדומלי של חפצים חסרי ערך או חן עשויים להפוך תחת ידו ליצירה אומנותית יפהפייה. הוא מדריך ב"נוער העובד והלומד", בונה טיסנים ומטיס אותם ומתאמן בלחימה משולבת.

אביב - רק השנה, בגלל עומס הלימודים, זנחה את אחת מאהבותיה הגדולות - התיאטרון, לאחר כמה שנים בהן שיחקה בבימת הנוער והשתתפה בהרכב מוזיקלי. השנה, בנוסף ללימודים, היא משתתפת ב-FIRST - תחרות עולמית לתכנון ובניית רובוטים. היא מדריכה ב"נוער העובד והלומד", ולצערנו, היא גם צמחונית...

כרמל - נער מקסים. בעל חוש הומור קורע מצחוק ועוקצני. אוהב מתמטיקה ומדבר אותה כשפת אם. פלפל שלא יושב לרגע, למעט כשהוא קורא או במחשב. סקרן לגבי הכול ותמיד רוצה לדעת עוד ולא מהסס לדרוש תשובות. הוא חניך ב"נוער העובד והלומד".

אלון - למרות שהוא בן 5, הוא חושב שהוא בן 15. מבחינתו

